

KRUIP DOOR, SLUIP DOOR

U kent ze vast wel, die sparrenbosjes. Ze liggen plompverloren in de open ruimte, zwartgroen en rechthoekig temidden van akkers en weilanden. Soms zijn het kerstboomplantages die na enkele jaren worden geoogst om kortstondig een heidens middelpunt te vormen van het christelijke feest van licht en vrede. Andere opstanden mogen langer door-groeien tot ze rijp zijn voor de papierfabriek of bio-energiecentrale.

Ze zijn niet uitnodigend, die sparretjes. Zelfs niet voor paddestoelenliefhebbers. Onder de bomen heerst altijd schemerduister en in de schaduw groeien hooguit enkele mossen op een onafzienbaar tapijt van bruine naalden. Vooral in hun puberteit, zo tussen 15 en 25 jaar, zijn deze bosjes bijna ongenaakbaar. De takken hangen niet laag genoeg om er overheen te stappen en niet hoog genoeg om er onderdoor te kruipen. Een wandeling wordt er al gauw een kruipdoor-sluipdoor worsteling die een beroep doet op oeroude woudlopersinstincten. In de herfst zijn de bomen doorgaans kletsnat. Maar het ergste zijn de sparrennaalden die altijd in ruime hoeveelheden in je nek belanden en vandaar hun prikkelende weg naar beneden zoeken. Ik heb diverse regenpakken geprobeerd, maar toch kwam ik steeds als een verzopen kat uit zo'n bosje te voorschijn met een hemd vol naalden. Misschien helpt een leren pak, maar in sm-praktijken heb ik me nog niet verdiept en ik ben ook geen liefhebber van motoren.

Als je toch de moed hebt om in zo'n bosje door te dringen, kom je soms voor mycologische verrassingen te staan. Zo ontdekten leden van de paddestoelenwerkgroep Groningen onlangs in een jonge sparrenaanplant bij Kolham de Amandelslijmkop. Die paddestoel was al een halve eeuw niet meer in Nederland gevonden. Hij groeide daar samen met andere interessante soorten, waarover u elders in deze Coolia meer kunt lezen. Rob Chrispijn en ik togen met de ontdekster van de Amandelslijmkop, Inge Somhorst, naar Kolham om dit wonder zelf te aanschouwen. Het bosje stond inderdaad vol paddestoelen. We probeerden bij elkaar in de buurt te blijven om vondsten uit te wisselen. Dat bleek lastig genoeg. Twee bomen verderop was de ander al uit het zicht verdwenen. We communiceerden dus luid roepend en baanden ons dan een weg in de richting van de geluidsbron.

De bomen waren in een volmaakt regelmatig patroon geplant, waardoor oriëntatie onmogelijk was. Na een uur hoorde ik ergens uit de boompjeszee een kreet: 'Help, ik wil eruit!'. Het was Rob die het benauwd kreeg tussen de sparrenmuren. We volgden nu zo consequent mogelijk één bomenrij. Eindelijk zagen we licht aan het eind van de groene tunnel. Even later stonden we aan de rand van het akkerland dat zich ver noordwaarts uitstrekt; een goede plek om de rug te rechte en een paar keer diep adem te halen.

Ik probeerde Rob over te halen om op de terugweg een ander stuk van de sparrenopstand te doorkruisen, maar hij vond het welletjes. We namen een graspad langs de bosrand terug. Ondanks de ontberingen waren we voldaan. Onze vakjesdozen waren gevuld met gordijnzwammen, satijnzwammen en andere vondsten die nadere studie vereisten. En dat was deze herfst maar zelden het geval.